

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA

Ukrainian Catholic

**827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@catholic.org**

No. 056/2011 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

GREAT FAST PASTORAL OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF THE U.S.A.

Dear Clergy, Religious, and Faithful
of the Ukrainian Catholic Church in the United States,

Glory be to Jesus Christ!

The word “liturgy” comes from a Greek word meaning “public work”. What exactly is the “work” which we do in the liturgy of our Church? You will probably – almost automatically – answer “worship”, and you will be right – partially. You see, liturgy is so much more than that. Among other tasks, liturgy has a teaching function as well: when the community participates in liturgy, the Church performs the necessary task of educating the faithful in the ways of the Lord Jesus Christ.

How does the liturgy educate? Of course, we participants are exposed to the beauty of Galician chant, we are overwhelmed by an avalanche of words, and we work together to fulfill the detailed rubrics by which the *typicon* transforms our common efforts into an intricately exquisite choreography. All of these, however, rather than being an end in themselves, are aimed at a higher goal. What the Church helps us to create is an experience of the God Who teaches us how to share in the abundant life of the Trinity.

Liturgy is not a spectator-sport; rather, all must participate. Shakespeare tells us "All the world's a stage, and all the men and women ... players". In the theater of life, there is no audience; rather, all are actors who must learn how to play their parts. In the theater, actors need to rehearse their roles so as to perform them properly. The Christian life likewise requires practice if we are to become proficient. In a sense, liturgy teaches by serving as a rehearsal for the Christian life: we “role play” behaviors which we will need to exhibit outside the church building, behaviors which theologians refer to as *orthopraxis* – i.e., doing the right thing.

The Great Fast begins with Forgiveness Vespers, a significant liturgy which has important lessons for our broken world. Perhaps the most important lesson is that, despite the promise that Christ’s Kingdom of peace and justice will eventually triumph, the world remains broken, and we remain broken people. Much of the brokenness, alas, results

from our sinfulness – that is, from our stubborn refusal to love as Christ would have us do. Forgiveness Vespers offers a remedy for our brokenness, but the “spiritual therapy” is every bit as arduous as the physical therapy prescribed by orthopedists for those with broken or worn-out bones.

In his first letter, St. John tells us that the one who claims not to be a sinner is a liar. By our sinfulness, we all contribute to the brokenness of our world. We all stand in need of forgiveness. It is painful to admit our sinfulness to ourselves; it is even more painful to admit it to others, but this is exactly the therapy which the Church prescribes for us. Forgiveness Vespers requires us to humble ourselves, to approach each person in sorrow, admitting that we have hurt that person, and asking for forgiveness.

Forgiveness Vespers requires yet a second difficult exercise in our spiritual therapy: we are directed to offer a word of forgiveness to the one who has come to us in sorrow. This too requires humility, for it requires us to abandon our delusions of superiority, embracing another person whose sinfulness makes us uncomfortable since it reflects our own.

The painful flexing of muscles is necessary for physical therapy to bring about healing; so is it with the healing of our broken lives. Healing comes not only to the person who says the painful words “I’m sorry”, but also to the one who receives them; healing comes not only to the one who hears the words “I forgive you”, but also to the one who offers them. Such is the back-and-forth of the spiritual therapy offered in Forgiveness Vespers; such is the back-and-forth of the Christian life for which Forgiveness Vespers seeks to prepare us.

Physical therapy restores bodily function and agility. Rehearsal allows performers to improve their skills. May our participation in Forgiveness Vespers provide spiritual therapy which will make us more skillful participants in the Christian life!

With prayers for God’s blessing upon you in your Lenten journey of growth - aided as it is by your renewed faithfulness to prayer, fasting and almsgiving - we ask for your prayers as well.

+Stefan Soroka
Metropolitan-Archbishop of Philadelphia

+Richard Seminack (author)
Eparch of St. Nicholas in Chicago

+Paul Chomnycky, OSBM
Eparch of Stamford

+John Bura
Apostolic Administrator
of St. Josaphat in Parma

Great Fast, 2011

METROPOLITAN ARCHDIOCESE OF PHILADELPHIA

Ukrainian Catholic

**827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@catholic.org**

No. 056/2011 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

ВЕЛИКОПОСНЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЄПАРХІВ У США

Дорогі духовні отці, чернецтво, та вірні

Української Католицької Церкви в Сполучених Штатах Америки,

Слава Ісусу Христу!

Слово «літургія» походить від грецького виразу «громадська праця». Якою власне є та «праця», що ми її виконуємо на літургії в нашій Церкві? Напевно, ви, майже автоматично, скажете – «богослужіння», і будете праві, частково. Бачите, літургія - це більше, ніж тільки це. Поміж інших завдань, літургія виконує ще навчальну функцію: коли спільнота бере участь у літургії, Церква демонструє необхідне завдання навчання вірних за прикладом Господа Ісуса Христа.

Як літургія навчає? Звичайно ми, учасники, відкриті красі галицького наспіву, нас поглинає потік слів, і ми працюємо разом, щоб виконати найменшу рубрику, через яку *типікон* перетворює наші спільні зусилля в складну й витончену хореографію. Усе це, однак, скоріше ніж стати закінченням, прямує до вищої мети. Що Церква помагає нам творити, так це досвід Бога, який вчить нас, як бути учасниками глибшого життя Трійці.

Літургія не є видовищним видом спорту; в ній всі мають бути учасниками. Шекспір казав: «Увесь світ – сцена, а всі люди... - актори». В театрі життя немає глядачів; скоріше, всі є акторами, які мають навчитися, як грати свої ролі. В театрі актори повинні вправляти свої ролі, щоб відповідно їх представляти. Подібно й християнське життя вимагає практикування, якщо ми хочемо стати майстерними. У цьому сенсі, літургійне навчання служить репетицією для християнського життя: ми вправляємося поводитися так, як маємо це робити поза церковною будівлею, вчимося поведінки, яку богослови означають, як *ортотраксіс* – тобто, практикування правильних речей.

Великий піст починається з Вечірньої прощення, особливої літургії, яка є важливим уроком для нашого розбитого світу. Напевно найважливішим уроком є, що, незважаючи на обіцянку, що Христове Царство миру і справедливості переможе, світ залишається розбитим і ми залишаємося ушкодженими людьми. Ушкодженість, на жаль, є результатом нашої гріховності – через нашу вперту відмову любити, як того хоче від нас Христос. Вечірня прощення пропонує ліки від нашої ушкодженості, але ця «духовна терапія» певною

мірою є напруженням, подібним до фізичної терапії, що її приписує ортопед тим, хто має зламані, чи зношені кістки.

У своєму першому посланні святий Йоан говорить нам, що той, хто твердить, що не є грішником – брехун. Через нашу гріховність ми всі робимо свій внесок в ушкодженість нашого світу. Ми всі відчуваємо потребу в прощенні. Це болісно - визнати нашу гріховність самим собі; але ще більш боляче визнати її перед іншими, але це власне та терапія, яку приписує нам Церква. Вечірня прощення приписує нам покоритися, з жалем наблизитися до кожної особи, визнати, що ми образили її, і попросити вибачення.

Вечірня прощення приписує також другу складну вправу для нашої духовної терапії: ми повинні сказати слова прощення тим, хто з жалем просить його в нас. Це також вимагає смиренності, бо ми повинні відмовитися від думки про свою вищість, прийняти іншу людину, чия гріховність ставить нас у незручне становище, бо відбиває нашу власну гріховність.

Болісне згинання м'язів потрібне для фізичної терапії, яка сприяє виздоровленню; те саме відбувається і при оздоровленні наших ушкоджених життів. Виздоровлення приходить не лише до людини, яка з болем каже слова: «Мені жаль», але також до того, до кого вони звернені; оздоровлення приходить не лише до того, хто чує слова: «Я вибачаю тобі», але також до того, хто вимовляє їх. Це є обопільною духовною терапією, яку дає нам Вечірня прощення; такою є взаємне християнське життя, до якого прагне приготувати нас Вечірня прощення.

Фізична терапія відновлює функції тіла та його рухливість. Репетиції дозволяють акторам удосконалювати свої здібності. Нехай наша участь у Вечірні прощення забезпечить духовну терапію, яка зробить нас більш вправними учасниками християнського життя!

З молитвами про Боже благословення вас у вашій великопосній мандрівці зростання – що підтримується вашою відновлюючою сумлінністю в молитві, пості та милостині – ми також просимо ваших молитов.

+Високопреосвященний Стефан Сорока
Митрополит Української Католицької Церкви у США
Архієпископ Філадельфійський для українців

+Преосвященний Річард Семінак (автор)
Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая

+Преосвященний Павло Хомницький, ЧСВВ
Єпископ Стемфордської єпархії

+Преосвященний Іван Бура
Апостольський Адміністратор
Пармської єпархії святого Йосафата